ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח והדם

והנסכים הבאין בפני עצמן דברי רבי מאיר

וחכמים אומרים "אף הבאין עם הבהמה לוג

שמן של מצורע ר' שמעון אומר יאין חייבין

עליו משום פיגול ורבי מאיר אומר חייבין

עליו משום פיגול שדם האשם מתירו יוכל

שיש לו מתירין בין ילאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול העולה ידמה מתיר את

בשרה למזבח ועורה לכהנים עולת העוף

דמה מתיר את בשרה למזבח חמאת העוף

דמה מתיר את בשרה לכהנים פרים הנשרפים

ושעירים הנשרפים דמן מתיר את אימוריהן

ליקרב ® יר' שמעון אומר כל שאינו על יהמזבח

החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול:

גמ' אמר עולא יקומץ פיגול שהעלו על

גבי המזבח פקע פיגולו ממנו אם אחרים

מביא לידי פיגול הוא עצמו לא כל שכן מאי

קאמר הכי קאמר אם אינו מתקבל היאך

מביא אחרים לידי פיגול מאי קא משמע לן

אי דאין חייבין עליו משום פיגול תנינא אלו

דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול

הקומץ והקטרת א והלבונה ומנחת כהנים

ומנחת כהן משיח ומנחת יו נסכים והדם

אלא דאם עלו לא ירדו תנינא יהלן והיוצא

והטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו יאם עלו לא ירדו ואלא דאם ירדו

יעלו ב הא נמי תנינא סכשם שאם עלו

לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו לא צריכא

שמשלה בהן ה האור הא נמי אמרה עולא

חדא זימנא 'סדאמר עולא ילא שנו אלא

שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן

יעלו מהו דתימא הני מילי

לא אב מיי פי״ח מהלכות

ג מיי' פרק י"ג שם הלכה ז: ופי"ח שם הלכה ז: לב ד מיי' שם הלכה ז: ה מיי' פי"ו שם הלכה ד: ו מיי' פ"ג שם הלכה ז: ז מיי' פ"ג שם הלכה נ: ז מיי' פ"ג שם הלכה ט:

מוסף רש"י

בין לאדם בין למזבח. שאחרים מתירין אותן, או לאכילת אדם, כגון נשר קדשים הנאכל שתלוי בזריקת הדם, שכל זמן שלא נזרק אסור באכילה, כדכתיב (דברים יב) ודם בופים, כוכניב (וצרים יצ) יודם זבחיך ישפך והדר והבשר חאכל, או מתירין למובח, כגון אימורין, שוריקת הדם מכשרתן למובח, כדכתיב (ויקרא יז) וזרק הכהן את הדם על מזבח ה׳, והדר והחטיר בחלב לכים נימום (יוחא ח.). מו: גנו עולה, שדמה מתירה למזבח. טבון עונה, טדנה נותירה בנוזבה, דאם לא נזרק דמה אין אבריה נקטרים, כדכמיב וזרק הכהן כו': חייבין עליו משום פיגול. אס פיגל את הובת באחת מארבע עבודות הדם, ואחר כך אכל מן הבשר שהיה בכלל היתר הדם, או מן האימורים שאף הן בהיתר הדם, מי האימורים שאף הן בהיתר הדם, חייב כרת, אבל כל דבר שאין אחר מחירו אלא הוא מחיר עלמו, כגון הדם והקומן והקטורת ומנחת כהנים שכולה כליל, אין חייבין לפינן, מה שלמים יש להם מתירין לאדם ולמזבח חייבין עליהם משום למום ותחפות לייפין עלים מחום פיגול אף כל כו' (חוליו קידו): כל שאינו על המזבח החיצון כשלמים. שלמדנו מהם פיגול לכל הזבחים, אין בו משום פיגול לעיל יד.). משום דפיגול בשלמים במיב יליף ר"ש מינה שאינה נוהגת במטאות הפנימיות, כגון פר ושעיר של יום הכפורים ופר כהן משיח ופר העלם דבר, שטעונין הזייה בפנים על הפרוכת ועל מזבח הזהב נפנים על הפרועת ועל תוכח ההכ (שבועות T.): קומץ פיגול. שחישב עליו לפגל נשעת קמילה, והעלהו לגני המובת, כיון שמשלה נו האור (מעילה ג:) פקע פיגולו ממנו. דקדשהו מזכח בעכודה בריתות יד.). שאם פהע מיד וירד מעל גבי המזבח, יעלה. והוא הדין לתער בכי המוכנו, יעלה. והזו לגבי נמי לאיברי פיגול שהעלן לגבי המובח כיון שמשלה בהן החור פקע פיגולן מהן, והאי דנקט קומן פיגול משום דאי מני באיברי פיגול שימר לחוד לא הוה אתי קומן מיניה, דסד"א הני מילי אבר דמיחבר, להכי כיון שמשלה בו האור במקלם והוי כמו שמשלה בכולו ופקע פיגולו ממנו, אבל קומן דמיפרת אימא לא, קמ"ל. ולהכי נקט קומן ראע"ג דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכ"ש גבי אבר פיגול דכיון דמיחבר וכ ע גפי מכו פיגור זכיון זנוימכו כי משלה האור במקלת הוי כנשרף כולו ופקע פיגולו (מעילה ג:) הלץ. בין דם בין אימורים: כשם שאם עלו לא ירדו. אכל פסוליו דתנו צהו לא ירדו. מכל פסופין למקן צהו לא ירדו, עד לה סירדו לאחר שעלו לא יעלו עד לקמוף פד.) אבל משלה בהן האור. כל דהו: יעלו. דנעשו לחמו של אש (קקמון יעלו. דנעשו לחמו של אש (קקמון

ליקוטים

en:):

שייך לעמ׳ קודם נותר ולא משום טמא וכדאיתא בפי ב״ש ובסוף פ״ב דמעילה. נפ׳ ב״ש ובסוף פ״ב דמעילה. וקצת היה נראה לדקדק בדברי חטאת העוף (דף ט) המנחות כר׳ קרב הקומץ חייבין עליו משום זול ווחר וממא משמט דקודת הרצאה, דאי משום דאיהו גופיה מתיר, הא משום טמא ונותר חייבין אף על המתירין. ודע הנהו דאין לו מתירין יו כדי נסבה וקשה התינח קומץ אלא לבונה ומנחת כהנים תיפוק לי משום דחין בהם הרלחה ועוד דגבי דם קאמר בפירוש משום מתיר והיכי משכחת לה דמחייב משום פיגול דחי אכיל ליה קודם שעשה מתנות אם כן ליכא הרלאה ואי מן הדם הנשאר במזרק לאחר שעשה מתנות

ההוא לאו מתיר הוא ואם מאותו שורק על המובח הא פקע פיגול ממנו ושמא לא שייך למימר גבי דם פקע פיגולו כי אם גבי הקטרה דוקא שנעשה יחו לחמו של מזבח ותימה הוא אם יש לא יתחייב בשירי הדם משום פיגול הא יש להם מתירין שהמתנות מתירות לשפיכות שיריים למובח כו כמו שמתירות את האימורים ושמא כמו כאן מתחילה כל טיפה וטיפה ראויה לזריקה חשיב כוליה דם מתיר ונראה לפרש דהיינו טעמא דהומץ וכולהו דאי הוי בני חיובא הוי דינן משקדש בכלי וקידוש כלי היינו ההרצאה בו דידיה כיון דאינהו גופייהו מתיר אחד כדאמר לעיל ודף לה.) גבי טומאה יש לו מתירין משיקרבו מתירין אין לו מתירין משיקדש בכלי: והלבונה. ואם מאמר והרי לבונה הקומד

מתירה בו ואף על פי שיכול להקטירה קודם הקומן כדאמר בהקומן זוטא (מנחות טו:) י) מכל מקום קודם הקמילה ודאי נראה דאין להקטירה ויש לומר דמכל מקום לא הויא לבונה דומיא דשלמים דלבונה היא גופה מתיר שמתרת שירים לאכילה ועיקר פיגול ילפינן כרו משלמים ואע"ג דשייך פיגול באימורים וכמה דלא מיקטרי אימורים כהנים לא מצי אכלי י) מכל מקום לא חשיבי מתיר כיון דאם נטמאו או אבדו שרי בשר באכילה ועוד יש לומר דלבונה אין לה מתיר בעבודת המזבח ולא הויא דומיא דשלמים שעבודת המזבח מתירן כגון זריקת הדם 6 ואם תאמר אמאי לא חשיב הכא עלים כי היכי דחשיב לבונה אע"ג דלא חזיא לאכילה דאי

הוה להו מתירין היה חייב עליהם משום פיגול כמו שחייבין עליהם משום טומאה מ אבל אין להם מתירין והן עלמן מתירין ויש לומר דלא שייך למיתני עלים דהיכי דמי אי כגון מתנדב עלים לרבי בהן דאמר בהקומץ רבה (מנחות כ:) דטעונים קמילה והגשה הוי דינם כמנחה ופטור על הקומן וחייב על השירים ואי בעלים דמערכה לא שייך בהו מחשבה דאי במחשב בשעת הולכה ע"מ להקטירו למחר היו ביו הולכת עלים למערכה לכולי עלמא לאו עבודה היא י ומיהו לחריפי דפומבדיתא בסוף הקומץ זוטא (שם דף יז.) משכחת לה בהקטיר שומשום על מנת להקטיר שומשום למחר דהקטרה מפגלת הקטרה ושמא אע"ג דחייבין על העלים משום טומאה אין חייבין עליהם משום פיגול דלאו קרבן גמור הם לרבנן דפליגי עליה דרבי בפרק הקומץ רבה (שם כ:) דלא בעו מליחה דמכשירי קרבן הם דלח יו קרבן ומיהו קשה דמחי שנח פיגול מטומאה דאי משום דילפינן (לעיל דף כח:) פיגול משלמים טומאה נמי כתיב בשלמים (ויקרא ז) ועוד דפיגול אתי לקמן (דף מה.) עון עון מנותר ונותר חילול חילול מטומאה: בובחת נסבים. פי׳ בקונטרס

דלא גרסינן מנחת נסכים משום דפליגי בה בסיפא דהך משנה דקתני והנסכים הבאים בפני עצמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אף הבאין עם הבהמה ובפני עלמן דקאמר היינו כגון בחו שהתנדב נסכים כדאמר בו גבי מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום בין הבאין עם הבהמה כגון שהביא זבחו היום ונסכים מכאן ועד עשרה ימים ומיהו יש ליישב גירסת הספרים דמנחת נסכים מיירי במתנדב מנחת נסכים בכל יום וההיא בבאין בפני עלמן מיירי במביא זבחו היום ונסכים ביום מחר אבל קשה שלא היה לו להפסיק בדם והוה ליה למיחני הכי והדם ומנחת נסכים ונסכים הבחין בפני עלמם ושמא איידי דתנא מנחת כהנים ומנחת כהן משיח תנא נמי מנחת נסכים: ולוג שמן של סצורע. נראה דרבי שמעון דהכא הוא רבנן דלעיל גבי נסכים וקשה אמאי לא עירב דתרווייהו חד טעמא הוא 👁:

מנחת נדבת כהנים. כולה כליל ואינה נקמצת " הלכך אין אחר מתירה: וכן מנחם כהן משיח. חביתי כהן גדול שמקריב ח בכל יום מחליתה בבקר ומחליתה בערב (ויקרא ו): ומנחת נסכים לא גרסי׳ ח דהא מיפלג פליגי בה ונתן חילוק בין באה עם הובח לבאה בפני

עלמו: והדם. הוא המתיר: והנסכים הבחין בפני עלמן. בין שהתנדבן בפני עלמן כדאמר במנחות (דף קד:) מתנדב אדם מנחת נסכים בין שבאו בגלל זבח אלא שהביא היום זבחו ונסכיו למחר דאמר מר " מנחתם ונסכיהם אף למחר אבל אם הביאו עם זבחו ופיגל בזבח נתפגלו הנסכים: וחלמים אומרים אף הבאים עם הבהמה. דכיון דיכול להקריב נסכים למחר נמצא שאין הזבח מתירן ליקרב אלא הן מתירין את עלמן: לוג שמן של מצורע. שיריו נאכלין כדיליף בפירקין לקמן (דף מד:): אין חייבין עליו משום פיגול. אם פיגל באשם לא נפגל זו הלוג ואע"פ שהלוג חלוי באשם כדכתיב על מקום דם האשם (ויקרא יד) ואם לא נתן מדם האשם תחילה אין נתינת השמן כלום אפילו הכי כיון דאדם מביא אשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים נמלא שאין האשם מתירו וכיון דאין לו מתירין אין חייבין עליו משום פיגול: ר"מ אומר. לוג הבא עם האשם בו ביום חייבין עליו משום פיגול אם פיגל באשם: בין לחדם בין למובח. או לוה או לוה: דמה מתיר בשרה למובח. דכתיב (שם א) וזרקו והדר וערכו: ועורה לכהנים. עור חו העולה אשר הקריבו ש אין לו אלא לאחר זריקה: חטאת העוף כו'. בגמ' [דף מד:] מפרש מנין דנאכל לכהנים: דמן מחיר אימוריהן ליקרב. לפיכך ^ש פיגל באימורים בשעת עבודת מו הדם נתפגלו פרים ז: ר' שמעון. אפרים הנשרפין פליג: כל שחין מתן דמו על המוכח החילון כשלמים. שפיגול או כתיב בהו (ויקרא ז) אין חייבין עליו משום פיגול: גבו׳ פקע פיגולו ממנו. לקמן

מפרש למאי הלכחא פקע: מאי קאמר. קבעי למימר פקע פיגולו ממנו ונסיב טעמא דבא לידי פיגול: אם אינו מסקבל. בהקטרה: היאך מביא אחרים לידי פיגול. המקטיר קומץ על מנת שיאכל שירים למחר היאך מנחה מתפגלת אם יבו אין הקטרתו הקטרה והכי קאמר הוא עלמו לא כל שכן שיתקבל אחרי שמתקבל לרצות אחרים לפיגולו: מאי קא משמע לן. למאי מיבעי ליה הא יש פקע פיגולו: אי. למימרא דאם אכל ממנו אחרי שעלה אין חייבין עליו כרת: סנינן. דבלאו עלה נמי אין חייבין עליו: אלא. להכי אהני פקיעה דכיון שעלה לא ירד: סנינא ושנשחט חוך לומנו. דהיינו פיגול: הנן. בשר דו הלן: אנא. אהני פקיעה שאם ירד לאחר שהעלוהו (לא) מו יחזור ויעלה: סנינא. בלאו מו הכי: לא לריכה. הה דעולה אלה שמשלה בו החור וחשמעינן דנעשה לחמו של מזבח ואפי׳ ירדו יעלו וההיא דקתני לא יעלו בשלא משלה בו האור: לא שנו. דאם ירדו הנך פסולין משעלו לא יעלה: (בחד)

ל) [יומל ס. לקמן מו. חולין קיז:] ע' ירושי סוטה פ"ג ה"יו ובפ"מ שם ד"ה ואינו, כ) לעיל יד. לקמן מו: שבועות ז., ג) מעילה ג: [כרימום יד.], ד) לקמן פד., ה) לקמן פה:, ז (קמן פד, ס) (קמן פד, 1) מנד מנחות נא:, 1) לעיל ח.,
מ) ויקרא ז ח, ע) לעיל לה.,
צ'יל יג:, כ) פסחים נט:,
آ [וע"ע מו' מנחות יד. ד"ה
והלבונה, מ) לעיל לד., () לעיל לד., () לעיל לד., והמוי"ט כ' ישוב ע"וו לה.. ם)

גליון הש"ם

מתני' ר"ש אומר כל שאינו. טי' לקמן דף מה ע"ב חוד"ה אבל:

שיוויי ווחחאות

א] נ״ל והלבונה והקטרת אן ל"ל והלבונה והקטרת (*ש"מ): ב] ומנחת נסכים נמחק (ש"מ): ג] יעלו תנינא דלא כשם **כר׳ כנ״ל** (שמכ״י, ד״ו רפ״ט וש״ח). וובד׳ וילנא טעו במיהום ההגהה [ובד יוענת טעו במיקום ההגהה ומיקון בהיפך הספטון. זו בהן את האור (שים, כיים וקי, ובושיי כיים, וכן בכל הסוניה! במיק"ם ככב שלינו יודע לפרשה, עש"כ: הן שקריבין (ביש וחיה: ו) בל לשלול הגיל" ומבחת נספים לשלול הגיל" ומבחת נספים נשנת הגילי ומנחת נספים ומנחת כהן משיח והדם וכו'. וכ"ה בגמ' להלן וכ"ה בנמה"י כאן: ז] ל"ל נתפגל (ש"ח): ח] דכתיב עור העולה אשר הקריב (ש"מ): מ] 5"ל זריקת (*ש"מ): י] 5"ל האימורין (צ"ק): יא] שהפיגול כתוב בהן (*ש"מ): יב] נס"י נ"ל אם הקטרתו של קומץ אינו הקטרה, והא בעינן קרבו מתירין, אלא ודאי האי קרבו מתירין קרינן ביה דפקע פיגולו ממנו ולכך קבע השירים בפיגול וה"ק וכו" (ב"ש): יגן האי פקיעת פיגול כליל (*שים): ידן כללם דהול מיית, דה לה לק מייתי גם דה ביית, דה הל הלן מייתי גם דה ביית, דה לה הלן מייתי גם דה ביית לא לימל בכתה"י ובכל ביית, ובקבים הוקפוהו בכלפה"י, ובקבים הוקפוהו (ישים). ובכה"ו לא אמריבן: ובת"ב ליתא א"ג כדי גםבה כוי וון ס"ל מתיידן לא גרסיגן (ש"ם). ווניהו במ"ל קלפונינו בכל לותא א"ב די ישנים בלו בליית א"ב לייתא לקנינו בכל"ב ללונינו בכל"ב ללונינו בכל"ב לונינו בכל" כל"ל (מש"ש: ידן נכלה דהול כאן משובשת ולפנינו תוקן ע"פ כאן משובשת ונפנינו שיש ב כה"ו. וגי' ל"ק שנעשה על המזבח. ופירש אכל דם לא מרק על המזבח אלא על הקרנות. [ובד מלנא נד׳ הגהת הל״ק שלא מה:) גבי וכר׳. ג'י ל״ק (קף מה:) גבי וכר׳. ג'י ל״ק וכיון דאינהו גופייהו מתירין אחרים לא מהני קידוש בכלי כדאמרינן גבי כר׳. ועי׳ ח״ד: בג] מתירה להקטרה (ש"מ): בד] ילפינן מבשר שלמים והתם לא הוי מתיר לאחר. והתם לא הוי מתיי לאחר.
ואע"ג דשייך פיגול באימורים
ואע"ג דמתיר הבשר דכל כמה
דלא זכוי (שחרב"). [וג" זו לל
נהילא כ"כ, ובתוס" מנחות
הגינקא כלפנינו]: בהן נ"ל קגילסת כנפנינון: בהן נ"ל ולרבי (ש"ח: בון ?"ל הא (ש"ח: בון ?"ל ולא (ש"ח: בחן ?"ל בין (צ"ק. וכ"ה בתוטי מוחות): במן כדאמרינן מתנדב כל"ל (ש"מ וכ"ה בתוס' שם)

שימה מקובצת

תוד"ה (מעמוד הקודם) הקומן כו' ומימה הוא אם לא יתחייב

חלימה היות הם כנו מיחייי. בשירי הדם ששם פינול, ח"ל סום? מיליטיות בפרק הקומץ זוטא, וא"מ דם יש לו ממורין, שהממטות ממירות השיריים למזבח כשם שהשלה דמה ממיר בשרה למזבת, ולמה אין (מעילה) (פינול) בשיריים, ח"ל דשאני שיריים שאינם מבוררים מי יהיה לממטות ומי יהיה לשיריים ולא הוי דומא דשלמים. וא"מ שיריים דקומץ מני אינם מבוררים. ואומר הר" יעקב ידוע שיש מותר קומץ ויהיה לשירים אבל בדם אשבר שחרק הדם בממטות ולא יעשה שיריים עכיל (מייב):

שאף לר"ת מנחות הנשרפות טעמא דליכא בהו פגול הוא משום דאין להם מתירין ומש"ח חייבין עליהם משום נותר וטמא, דדוקא בקומץ שאף לר"ת מנחות השירים אמרינן דטעמא דקומץ הוא משום דליכא הרצאה, אבל בדברים שאין להם מתירים ואינם באים להתיר שום דבר לא שייך בהו טעמא דהרצאה, דאי לא תימא הכי תיקשי לר"ת מתנ" דפ" חטאת העוף דקתני הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת כהנים לא שייך בהו טעמא דהרצאה, דאי לא תימא הכי תיקשי לר"ת מתנ"ר ומשום טמא, ופגול אין בה, ואי אמרת דמנחות הנשרפות נמי ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים משהוקדשו כר חייבין עליו משום נותר ומשום טמא, ופגול אין בה, ואי אמרת דמנחות הנשרפות נמי ומנחת כקר משה היבין עליו משום נותר ומשום טמא, ופגול אין בה, ואי אמרת דמנחות הנשרפות נמי ביה הרצאה, האי וחייבין עליו משום נותר ומשום טמא, ופגול אין בה, ואי אמרת דמנחות הנשרפות נמי ביה הרצאה, האי וחייבין עליו משום נותר ומשום טמא אהיכא קאי, אלא ודאי כדכתיבנא. ודעת רבינו נראה שאינו לא כרש" ולא כר"א, שהרי כתב בפירוש דטעמא דקומץ דהיינו משום דליכא הרצאה, שהיי כתב בס"פ זה הלי י"ז וכן המתירין עצמן אע"פ שאין חייבין עליהם משום פגול חייבים עליהם משום פגול חייבים עליהם משום פגול חייבים עליהם משום נותר וטמא ע"כ, והמתירין הם הקומץ משום דהוי מאר פידש, האי מארעא ופלגיה אסקיה למערכה ומשלה בהרצאה, הא ליתא, דמלבד שווא דוחק גדול לומר דרבינו סיל כרש" וחסם דבריו ולא פידש, כלבד זה אי אפשר לומר כן שהרי התוכ"ב ב"צ"ב" בהכרה הוא דלא ס"ל כרש", א"כ הדרא קושין לדוכת אמרעא ופלגיה אסקיה למערכה ומשלה בו האור אסיקנא ליה לכתחילה דמייר בשכבר עלה הכל קודם, אבל אע עלה לא יעלה. וכבר כתבנו במקום אחר (א"ה תמצאנו לעיל פצ"ב הב"ב הוא ב"א ס"ל כרש", א"כ הדרא קושיין לדוכתיה להם הייב על המתריך משום נותר וממא, הא ליכא הרצאה. ולומר דטיב, אבל קודם האם האם אל קודם וריקה ללא כת ברביד בפ"א בה"ב משום לא חייב על המתריך וחייב על המתריך ומשום נותר וממא, הא ליכא הרצאה. ולומר דטיב שקום אחר מרש"ב במקום אחר פאלל אם ברביד בפ"א בה"ב משה לאלל אבת ברביד בפ"א בה"ב משום לאלל אבת ברביד בפ"א בה"ב משום לאלל אבת ברביד בפ"א בה"ב משום לא משום לא משום לא משום לא משום לא משנה הדם ב"ב החול הוץ לא משבי מחוסר הרצאה קודם קטרת אימורין אלא משנורק הדם הקטרת הימורן איכא אימור אווא ב"מור אווא ב"מור אווא שייב בי מור מעור היום הקומף או שייר מנחוש לא ושירי מנחוסר הרצאה כיון דליכא לאו בשיר בול אוומר המשה בשלה לאומר במור הולום המערה ולים מערק של מונה לא הוי מחוסר הרצשה בעל לאביל לא משירים שלה מות ברב"ל או האים לא חומי ב"משום היי ב"משם האים במשום היי לא שייב ב"מות לא מומר היים ב"מות הווח במשם הווחל המות היים ב"משם הוא היים ב"משם הווחל במות היים ב"מו הווחל במות היים ב"מו ה"מות ב"משם הווחל במות היים ב"משם האומר במות הווחל במות היים ב"משם הווחל במות היים ב"משם הווחל במות הווחל במיה מות היים ב"משם הווחל במות הווחל במו והשת העוד קוני קרב הקופק והיבין עליו משום ענול נותר המא, הדי דקרום הקרבה אין חייבין עליו רוטא דמאי דקוני הוום נודף הוו מי שלהם מתירים ההרצאה שלהם והיבין עליו רוטא והיבין עליו רוטא והיבין עליו רוטא והיבין עליו רוטא ובין העוד ההרצאה שלהם מתירים ההרצאה שלהם הרצאה שלהם הרצאה שלהם החדצאה המחדעה החדצאה המתיר הוא משיקדש בכלי. ובזה אחר דברי רבינו כפשטם דממעט הקומץ מעוד משום הדהוי מתיר החיבו עשום החדצאה שלהם החדצאה שלהם החדצאה שלהם החדצאה שלהם החדצאה שלהם החדצאה שלהם החדצאה החדצים החדצאה החדצה החדצאה החדצ החדצאה החדצה החדצאה מנחות אבל הקומץ אף קודם הקטרה חייבין עליו משום נותר וטמא אבל לא משום פגול. (משל"מ פי"ח מפסף"מ ה"ז)